

Ці риски світла (в пітьмі іскор піна),
Що також п'ють гарячий сонця плин,
Живуть недовго. МчитьсЯ навздогін
За ними наших співчувань данина.

Нічні квітки! Краса їх — бистроплинна,
Вони згоряють в полум'ї годин;
Століттям для квіток є день один,
Як для зірок є віком ніч єдина.

Якщо від перебіжної весни
Залежить наше благо чи страждання,
То й тут законом сонце вишини.

Чи встоїть те, що втілить сподівання?
А що не прийде — теж світила річ,
Що постає і никне кожну ніч.

Переклад М. Ореста